

БОРБА

ОРИАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ

И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XX бр. 113 (2024)

В. Търново, петък, 18 септември 1964 г.

Цена 2 стотинки

СВЕДЕНИЕ

за изпълнение на по-важните селскостопански работи към 16 септември 1964 година

ТКС	Състояние на работата	Възможности за извършване на работата
1. Алеково	81	7
2. Бяла черква	69	20
3. Дъско	65	7
4. Лясковец	60	19
5. Горна Студена	60	21
6. Обединени	59	0
7. Константи	58	0
8. Долна Оряховица	57	14
9. Страхилово	56	10
10. Каранаси	51	8
11. Килифарово	51	28
12. Асеново	48	7
13. Павликени	44	11
14. Моравя	44	9
15. Масларево	43	16
16. Камен	43	1
17. Стражица	42	9
18. Михалици	42	11
19. П. Сеновец	40	6
20. В. Търново	40	8
21. Джулюница	39	4
22. Върбница	37	0
23. Церова кория	37	14
24. Балван	31	6
25. Ореш	31	3
26. Поликраище	31	13
27. Долна Липница	30	1
28. Златарица	30	0
29. Драгомирово	30	5
30. Овча могила	29	1
31. Ресен	28	0
32. Полски Тръмбеш	24	0
33. Сухиндол	23	10
34. Кесарево	21	32
35. Сушица	19	7
36. Самоводене	19	1
37. Козлевец	15	0
38. Беброво	15	0
39. Драганово	15	0
40. Елена	15	0
41. Бувиновци	0	0
Всичко за окръга:	45	8

Шлоерската бригада с ръководител Минчо Вачков от участва за резервни части и редуктори в ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец се бори за званието „Бригада за комунистически труд“

ОТ 7000 ДЕКАРА СРЕДНО ПО 300 КГ ПШЕНИЦА

Беседа с Петър ВАСИЛЕВ, главен агроном на ТКЗС „Път към комунизма“ в с. Ресен

Добивите се решават най-напред от сортовия състав на пшеницата. При нас най-високопродуктивни сортове са „Безостая-1“ и „Сан Пасторе“. Добри резултати показва и „100-10“. През 1965 г. ние ще отгледаме 12 000 дка „Безостая-1“, 4000 дка „Сан Пасторе“ и 4000 дка „100-10“. Семената на тези сортове са осигурени. Досегашните проби и предварителните анализи показват добра кълняемост. За да отговорят обаче за първа класа по чистотата, някои от семената се на-

лага да почистваме за втори път. Голямо внимание отделяме и на подготовката на площите за сеитба. Стремим се да осигурим здраво легло за семената и рохав пласт за закриването им на дълбочина от 3 до 4 см. За всеки блок в стопанството агрономите изготвят технологически карти, като определят коя машина ще извърши предсеитбата, подготовката и каква ще бъде. Там, където ще засяваме пшеница върху пшеница, или ечемик и ранни предсеитвеници, е извършена вече предсеитба оран на

18-20 см. Сега се дисковат напреко на първата оран с дисков плуг или люлчици. След тази обработка ще извършим текущо подравняване и едно култивирание с брауване пред сеитбата — на дълбочина на засяване на семената. За целта считаме, че ще бъде много уместно да се използват тежките брани, на които да се поставят ножчетата от сенокосачките по украинския тип култиватори-брани.

При късните предсеитвеници — паревина, сълбоглед, захарно пшеница и вторите култури ще извършим предсеитба оран на 10-15 см, текущо заравняване за натрошаване на евентуалните бучи и дисковане преди сеитбата.

На поливните площи, заети със захарно пшеница, в момента извършваме поливка, която ще играе роля на предпосевна влагозарядка.

Площа на високодобивните участъци — 300 кг пшеница от декара възлиза на 7000 дка. Тези площи вече са определени и на известна част от тях е разхвърлен суперфосфат.

В момента нашите усилия са насочени за доосвобождаване площите от лука, арпаджика, сълбоглед. В разгара е вече и брането на паревината с кукурузокомбайна. Досега е изведено захарно пшеница на площ от 800 декара. Едновременно с това започнахме и слагажирването на вторите култури. Високодобивните участъци ще заседем кръстосано със сортовете „Безостая“ и „Сан Пасторе“. За осигуряване на поливките ще извършим браздене по наклон на 80 до 90 см със сеитбата.

16 септември

ПРИДРУЖЕНА от председателя на изпълкома на Окръжния народен съвет Йордан Костов, делегацията от Полтавска област пристигна със самолет в София.

В ЦК на БКП тя бе приета от зав. отдел „Външна политика и международни връзки“ Димо Дичев в присъствието на първи секретар на Посолството на СССР в София другаря Одинов.

Състоя се задушевна беседа, в която другарите от Полтавска област изказаха своите великолепни впечатления от виденото във Великотърновски

Другарят К. Т. Мазуров във Велико Търново

Скъп гост на окръжния град в сряда и четвъртък бе кандидат-членът на Президиума на ЦК на КПСС и първи секретар на Централния комитет на Белоруската комунистическа партия. Той бе придружен от заместник-замеждания отдел „Външна политика и международни връзки“ на ЦК на БКП Константин Телалов.

На 16 септември посетихме посрещнат край парка „Толбухин“ от Димитър Стоянов — кандидат-член на Централния комитет и секретар на Окръжния комитет на Партията, Георги Копанков — заместник-председател на изпълкома на Окръжния народен съвет, Димитър Петров, — първи секретар на Градския комитет на Партията във В. Търново. Заедно с ръководителите на града и окръга др. Мазуров се любува на вечерната панорама на древната столица и разгледа историческото село Арбанаси. Вечерта другарят Мазуров, придружен от др. Димитър Стоянов посети и разгледа историческите забележителности на града, след което отпътува за Варна.

НАД ПЛАНА

Колективът на клона на „Винпром“ — В. Търново изпълни деветмесечния си план за производството на бутилирани спиртни напитки и оцет. Малобройният колектив досега е произвел над 90 000 литра спиртни напитки над плана. Всички работят с голямо усърдие, за да могат в чест на Великата октомврийска социалистическа революция да увеличат надплановата продукция.

ТЕ БЯХА НА КРАЙЦЕРА „НАДЕЖДА“

15 декември 1918 година. Севастопол. Двадесет смелци от българския крайцер „Надежда“ далеч от Родина и пред стократно по-силен противник в лицето на съглашенската ескадра и белогвардейците, се вдигнаха в защита на руската революция, в защита на мира и демокрацията. Бунтът на крайцера „Надежда“ бе израз на нестиснатата политическа криза в нашата страна след Първата световна война, израз на народното недоволство и волята на масите да не живеят вече по старому, да се боорят за смъкване на буржоазията и паризма, за установяване на демократична власт. Бунтът на матросите от „Надежда“ бе израз на силно изразената дружба между българските моряци и матроси. Той бе проява на пролетарската со-

окръг и подчертаха, че те ще се постараят да използват много неща, главно по напълването и до внедряването на материалния стимул в селскостопанското производство.

Изтъкнато бе, че е нужно да се разширят създадените вече връзки в областта на селскостопанство и промишлеността, за да бъдат те още по-пълни и по-ползотворни. Говори се и за необходимостта да се разменят специалисти и челиници в производството за по-дълго време. Въобще централна тема на разговора бе как да се използват по-добре създадените вече връзки, за да се получат по-големи резултати в практическата дейност на трудовите колективи, за да се укрепва още повече дружбата между двата народа.

Другарят Димо Дичев пожела приятелските отношения между трудолюбивите се от Полтавска област и Великотърновски окръг да укрепват все повече и повече.

След обед делегацията разгледа забележителностите на нашата столица. Тя посети Мавзолея на Георги Димитров, Музея на бойната руско-българска дружба. Паметника на Светската армия, Братската могила в Парка на Свободата и др.

17 септември

СЪС САМОЛЕТ полтавчани се завърнаха в окръга.

По обед в кабинета на друга-

ря Йордан Костов се състоя среща на ръководителя на делегацията, Степан Карпович, председател на изпълкома на Селския областен съвет на депутатите на трудолюбивите се, и другарите Мария Лукинична Гайдар и Нина Москалик — членове на изпълкома на Окръжния народен съвет и някои завеждащи отдели при съвета.

Другарят Бойко разказа как е устроена работата при тях. Той подчерта мястото и ролята на двата областни съвета — селския и промишления, — съгласуваността между тях.

На госта бяха зададени въпроси за начина на планирането, за строителството, за търговията, за благоустройството, за здравеопазването, на които той отговори изчерпателно.

Беседата беше много полезна. Обмени се ценен опит в дейността на съветите.

След обед делегацията продължи запознаването си с град Велико Търново.

Вечерта бе устроена прощална вечеря, дадена от борото на Окръжния комитет на БКП. Вечерята премина в най-сърдечна атмосфера.

Днес скъпите гости ще отпътуват за своята родина. Тяхното пребиваване в нашия окръг и в нашата страна ще остави дълбоки следи. То е нов принос за по-нататъшното разширяване и укрепване на животворната българо-съветска дружба.

Христо КОНСУЛОВ

На 14 септември гостите от Полтава положили венец пред паметника на Свободата на връх „Столетов“.

ЗА ПО-ВИСОКО КАЧЕСТВО НА ПРОДУКЦИЯТА

Проблемът за качеството е неразделно свързан с цялостното подобряване на работата в промишлеността. Той не е временна, а постоянна задача, която трябва да стои в центъра на цялата стопанска, партийно-организаторска, партийно-политическа и възпитателна работа. Осигуряването на високо качество и разнообразен асортимент на продукцията трябва да стане всенародно дело.

Приносът на партийните комитети и организации, като непосредствени организатори на съревнованието на трудовите колективи за високо качество, е безспорен и постоянно се увеличава. Наред с активната политико-възпитателна работа, много от партийните и профсъюзните организации създават все по-добри условия за материална заинтересованост у всеки работник за изработването на висококачествени стоки, простор за постоянно разгръщане на личната инициатива на работниците. Добри резултати дават организираният по инициативата на партийните комитети и организации обществени прегледи на качеството и равнището на продукцията, грижата за усъвършенстване на производството, теоретическите конференции по качеството и др. Могат да се посочат редица машини и стоки за широко потребление, чийто качества са завоювали добро име, както на вътрешния пазар, така и в чужбина. Такава е продукцията на ДТК „В. Мавриков“, ДИП „В. Коларов“ във В. Търново, завод „Г. Терзиев“ — Свищов и др. В стремежа си за осигуряване само на висококачествена продукция, ползотворна дейност разгръщат партийните организации в тези предприятия.

Сега всяка клетка на народното стопанство е неразрывно свързана с външните пазари и пелти всичко със Съветския съюз и другите социалистически страни. Всяко ТКЗС, всяка ТПК, всяко дори най-малко производствено предприятие, всеки завод има взаимноотнoшения от външния пазар. Това още повече налага да се увеличи производството, да се подобрява неговото качество, да се разширява асортиментът на стоките. Нашите работници и селяни, чрез произвежданите от стоки създават репутация на

страната ни. Техният труд е главния фактор, от който зависи при какви цени и условия ще се продават нашите стоки на външния пазар. Колкото по-доброкачествени са стоките, колкото повече те са съобразени и по време на производството и по външния си вид, толкова по-високи цени ще получим за тях на чуждите пазари.

Нашият окръг, както сега, така и за бъдеще си остава износител преди всичко на пресни и преработени плодове и зеленчуци. Техният дял представлява близо 15 на сто от износа на страната. Изминалите 8 месеца от годината показват, че работниците и кооператорите добре изпълняват тази отговорна задача. Планът за износ от промишлените предприятия и ОП „Плодове и зеленчуци“ успешно се изпълнява и преизпълнява. Но отделни предприятия, като ДИП „Елба“ в Елена и Завода за паркет и фурнир във В. Търново все още изостават с изпълнението на плана за износ.

По отношение на качествени показатели и амбалажа — едни от най-важните условия за получаване на максимална изгодна продажна цена — не всички наши стоки отговарят на изискванията на международния пазар. Например, ОП „Плодове и зеленчуци“ допуска да се върнат от граничния пункт вагони с домати, зрял лук и др., предназначени за износ. Част от продукцията на хранително-вкусовата промишленост, заради недобри амбалаж и дефекти при преработката, се поставя на международния пазар на по-задни места.

Всичко това идва да покаже, че не навсякъде въпросът за качеството на продукцията е сърцевината в работата на партийните ръководители. На редица места изпълнението на производствения план по обем още се счита като достатъчно доказателство за добре организирана партийна работа. Все още някои партийни комитети и организации, комунистите в тях не създават атмосфера на нетърпимост спрямо безгигиенното и примиренчеството, спрямо нарушението на технологичната дисциплина.

Високото качество на промишлената продукция и селскостопанските произведения за износ, трябва да стане първ и най-важен показател за раз-

гръщане на социалистическото съревнование. Това ще бъде постигнато, ако партийните и профсъюзните комитети и организации съумеят правилно и рационално да използват какъто материалните, така и моралните стимули за разгръщане на съревнованието, да се заемат реновност с обобщаване опита по почини „Българско — значи висококачествено“ и набележат мерки за неговото по-нататъшно разпространяване, за да изправим нашата търговска марка истински агитатор на успехите на социалистическата ни промишленост, на съзидаателния труд в нашето социалистическо Отечество.

Златният фонд на окръга

Преди повече от месец работният ден за Иванка Георгиева Хамова извърши необичайно. Малко преди да приключи работата си и съобщиха, че трябва да отиде в кабинета на директора на предприятието. Там тя се забави не повече от половин час и развъляна изскочи от стаята. По нея усмихнати се показва партийният секретар на ДИП „Домат“ Иван Тонев, председател на окръжния профсъюз на работниците от хранителната промишленост Иван Стефанов и други другари. Работният ден вече бе завършил и Иванка с бързи крачки се отправя към портала на предприятието, а оттам по асфалтираното шосе по пътя за село. Няколко нейни другарки ѝ подвикваха:

— Чакай, Иванке, ще отидем с река...

Но Иванка не ги чу. Или по-скоро не искаше да чуе. Тя тиеше вече, гърдите ѝ се възбужаха, бузите ѝ сякаш зачервяваха. В дясната си ръка стискаше нещо здраво. Тя не усети как измина трите километра и се озова у дома си. Блясна вратата и от двора извика:

— Майко... татко...

„ИСКАМ ДА СТАНА РАБОТНИЧКА“

ра и се озова у дома си. Блясна вратата и от двора извика:

— Майко... татко...

Но родителите не бяха в къщи. Не се бяха завърнали още от полето. Иванка отиде в спалнята, застана срещу огледалото и огледа бузите си. Те бяха палмални. После протегна ръка към бюфета, взе малка чашка, която постави пред себе си, разтвори я и нежно извади някаква значка. Дълго я гледа и изведнъж енергично я бодна от лявата си страна. После извади лист и молив и седна на масата.

„Мила како, Ти си първата, с която споделям голямата си радост. Само преди час ми оканча значката. Отличник! На Комитета на хранителната промишленост. Да знаеш колко много съм развълявана. Не случайно съм да ти пиша най-напред на теб. Нали помниш онези години, когато като малка аз идвах при теб да видя как работиш, обикалях около фабриката. Ти бе толкова добра, показваше ми всичко, разказваше ми...“

И без да ѝ пишейки тези мили редове, Иванка си спомни за детските години. Тя не знаеше как са живели хората преди народната победа, защото бе родена само месец и полови-

на преди Деня на свободата. Чуваше само от баща си, от майка си, и от други възрастни хора, че в нашата страна управявали фашисти, тормозели хората, че народът ни тленел в нищета и мизерия. Баща ѝ разказваше, че в Джулюница имало някаква примитивна консервна работилница, която сега е прераснала в голямо индустриално предприятие и в него работи нейната по-голяма сестра. Всичко това необикновено много събуди любовното чувство на малкото дете. Затова щом свършваше училище с чантичката си тя поемаше по дълга път към „Домат“ и отиваше при сестра си. Отначало портнерът не ѝ пукаше, но Иванка не си отиваше. Чакаше отгън сестра си и двете заедно тръгваха за в къщи. По пътя Дочка ѝ говореше как минал денят...

Така се роди любовта на Иванка към консервното предприятие „Домат“. Затова щом завърши седми клас тя категорично заяви на баща си:

— Искам да стана работничка. Да работя там, където е како...

Бай Георги прочете в дълбоките очи на детето си онази решимост и сила, която човек може да не уважава. И даде си съгласието. Иванка ста на работничка и постъпи в

консервния цех на вакуумното отделение. Началикът на смяната Минко Дунчев знаеше за ентузиазма и желанието на девойката. И затова често се спираше при нея, гледаше я как бели домати и скрито се подсмиваше.

— Ше свикнеш, ще свикнеш! — мислеше си той — и вземаше от ръката ѝ ножчето, сам работеше, показваше ѝ как трябва бързо и качествено да се избелват доматите. Известно време след като Иванка постъпи на работата сестра ѝ Дочка се омъжи и напусна работното си село. Замина при мъжа си.

— Да ми пишеш, винаги да ми пишеш как върви работата — заръча ѝ тя, когато се разделиха...

И Иванка ѝ пишеше. Една-две години след това тя ѝ съобщи, че настига първото, а няколко седмици след туй ѝ написа първото работно писмо: обявена била за ударничка. Така две години по-късно, Миналата година тя ѝ написа, че онезната си норма изпълнява 200 на сто, че е започнала да обучава и други нейни другарки да работят като нея, че и Понка Димитрова, и Маргарита Добрева, и Стефка Ганчева и други възприемат много добре опита на Иванка и че и те са станали ударнич-

ки... А сестра ѝ отговаряше, насърчаваше я, радваше се на новините, които тя ѝ съобщаваше от предприятието. Ето, че на петата година Иванка Хамова получи значката на Комитета по хранителната промишленост — София. Затова тя най-напред пожела да съобщи и зарадва сестра си.

— Още повече наградата ми е два пъти по-голяма, защото тя дойде в навечерието на Двасетгодишнината от Свободата, тогава, когато и аз навърших 20 години! — завършваше писмото си Иванка.

После вече дойде баща ѝ, майка ѝ, Научиха и те новината и я поздравиха, пожелаха ѝ още повече радост и успехи.

Радост и успехи! Та те са постоянни, неизбежни спътници в живота на изтъкнатата работничка от ДИП „Домат“ Иванка Георгиева Хамова.

Кр. КРЪСТЕВ

Какво не бива да забравят строителите на пътищата?...

По инициатива на Окръжния народен съвет преди две години на специално съвещание бяха обсъдени проблемите, свързани с качеството на строителството и поддържането на пътищата в окръга. На съвещанието бяха посочени основните недостатъци в работата на Окръжния пътен управленен и поддържане му, бяха направени много предложения.

Критиката и препоръките помагаха на колектива на управлението да види преди всичко субективните причини и да поведе борба за отстраняването им. И действително челиниците между пътните строители, като майстор Стефан Пангелов от Пътна служба във В. Търново, отдавна работят по нов начин. Използува се груповата работа с кантонери, разгара се движението за комунистически труд. Бригадата на Пангелов вече получи това звание. Известни са на всички с добрата си работа кантонерите Илия Върбанов — Горна Оряховица, Даман Благоев — В. Търново и Илия Радев — Елена.

Постигнатите успехи, обаче, далеч не отговарят на изискванията към строителите на пътищата в окръга. Все още значителна част от пътните настилки са в лошо състояние. Не се използва достатъчно наличната техника, с която разполага управлението. През първото полугодие на текущата година строителните машини са

използувани под 90 на сто. Асфалтовата база в с. Камен системно изоставаше в изпълнението на задачите, а Свищовската — направо ги провалише. А наред със задачите за изграждане на нови пътища, базите трябва да осигуряват необходимите материали за основния ремонт и поддържането на съществуващите настилки. Само през тази година средствата за основен ремонт надхвърлят 740 000 лева. Тяхното оползотворяване, обаче, следва да се измерва с трайността и годността на пътищата, а не с разходните документи за тяхното усвояване. Фактът, че почти от всички райони на окръга има сигнали за лоши участъци, говори, че усилията на работниците по строителството и поддържането на пътищата още не са достатъчни. Не са използвани всички средства и форми на работа за изучаване и широко разпространяване опита на първенците. Качеството на настилките още не е станало главна грижа на всички работници. Поддържането на различните участъци не се из-

вършва в съответствие с техническите нормативи и стандарти.

От удобните и здрави пътища, от състоянието на шосейната мрежа зависи пълното и качествено използване на автомобилния транспорт и спречното изпълнение на много стопански задачи. Затова всички, които имат отношение към строителството на пътища следва да не забравят, че тяхното поддържане, не е вече кампанията, сезонна задача, а основно и постоянно задължение на всички работници, техници и инженери от Окръжното пътно управление.

В момента по пътните артерии на окръга непрекъснато се движат превозни средства, товарени с богати плод от труда на селскостопанските труженници. Стоици тонове грозде, домати и други се похабват, вследствие на лошите пътища. Това винаги трябва да имам предвид хората, в чиито ръце е поверена задачата за поддържането на пътищата.

М. МАНОЛОВ

Всеки ден от гара П. Тръмбеш се товари по над 250 тона захарно цвекло и се изпраща в Държавни захарни заводи в Г. Оряховица

Иван Кешиншев

ПРИНОСЪТ НА РАЦИОНАЛИЗАТОРИТЕ

Рационализаторската дейност е една от резултатните форми за осъществяване на бърз технически прогрес. От години наред тя е основен лост, с който се направлява развитието на Промислената комбинат в Горна Оряховица. Ежегодно и ритмично нарастващият икономически ефект сочи, че значението на рационализаторските предложения се утвърждава и те заемат главно място в плановите за технически прогрес.

Но да си послужим с езика на цифрите. Докато през 1953 година е реализиран икономически ефект 522 лв., то само след 2 години той нараства на 4653 лв., а през 1963 достига 19 247 лв. Резултатите през юбилейната година са още по-добри и радващи. Деветмесечното изпращане с 10 внедрени предложения. Девет от тях имат общ икономически ефект 21 704 лева. Благодарение на това годишният план е изпълнен 143 на сто, а обещанията на рационализаторите — 136 на сто.

Технико-икономическият съвет, подпомогнат от комисията по масово работническо рационализаторство към профкомите на научно-техническото дружество проведе широка агитационна дейност. В нашия многоготиражен вестник на първа страница се поместваха материали, в които се сочеха убедително резултатите от рационализаторите и се изтъкваше дейността на най-добрите новатори. Сравнителните таблици изразяваха движението на предложенията и ефекта от тях. В производствените сгради и в изложбения салон се поставяха портретите на изтъкнатите рационализатори. В почетната книга на предприемачите в първите страници рационализаторите вписваха своите имена. Един от първите паспорти на трудовата слава беше връчен на рационализатора Панайот Чедомиров. Рационализаторът Чачо Пенчев за активно участие в движението за комунистически труд и за добра рационализаторска дейност бе удостоен с високоото звание „Ударник на комунистически труд“.

В предприемачеството за рационализаторите се ползват големи грижи. Помощи им се за работване на предложенията,

за изготвяне на чертежи, изчисления и пр. В това отношение добре работиха членовете на общественото конструкторско бюро Екатерина Ганева, Стоян Стойков и др. Всяко предложение предварително се обсъжда от актива на цеховете.

Между положителните мероприятия, провеждани за развитието на рационализаторската дейност, все още се промъкват някои слабости, срещу които ТИС и административното ръководство вземат мерки. Така например, допуска се за някои предложения да се забави изследването на икономическия ефект и изпращане своевременно на авторските възнаграждения, въпреки че в случая се касае до по-продължително наблюдение и изпробване на внедрените предложения.

Дейността на рационализаторите беше предварително насочена към най-важните за предприемачите и момента въпроси, като икономия на електрическа енергия, увеличаване производителността на труда и др. В резултат на това бяха направени, внедрени и сега успешно използвани предложения за икономия на двигателна електроенергия, по авторство на Панайот Чедомиров и Пейо Пасев. С подмяната на преградите с по-малка мощност за шнековите преси годишно се икономисват 189 200 киловатова енергия, а с внедряването на инфрачервените лъчи за сушене на електромотори, по авторство на Пейо Пасев, носи икономия на 11 172 киловатова електроенергия годишно. Предложенията за подуватоматични и автоматични матрици за лекпропреси изделия на колектив в състав Чачо Пенчев, Тодор Дамьянов, Марин Сърнов, Александър Пенчев и Тодор Стамов увеличават няколкократно производителността на труда и носят годишен икономически ефект от труд за 7000 лв. само от две предложения. Предложенията на П. Чедомиров и Св. Тодоракчиев за увеличаване броя на дюзите и оборотите на шнековите преси за полуготови изделия и ленти увеличават производството двойно и носят икономически ефект

от 11 502 лв. На всички рационализатори са открити и се водят редовно книжки за личния им принос към фонд „Четвърта петиелка“. В книжката на Панайот Чедомиров са нанесени предположения с годишен икономически ефект от 18 888 лв., на Пейо Пасев — 5263 лв., на Светослав Тодоракчиев — 2874 лева и др.

С право рационализаторите бяха наречени от др. Тодор Живков „разузнавачи на бъдещето“ и техните открития и рационализации са червени нишки в напредваща на промишлеността, които ние използваме. За полаганото внимание и грижи рационализаторите се отплащат с нови и по-ценни предложения както за предприемачите, така и за цялото народно стопанство.

Петко ДАРАКЧИЕВ
директор на Промислената комбинат — Г. Оряховица

БОРБАТА С ПИРОПЛАЗМОЗАТА И КЪРЛЕЖИТЕ ПО СЕЛСКОСТОПАНСКИТЕ ЖИВОТНИ

Пироплазмозата е заразна болест по селскостопанските животни. От нея боледуват най-често овцете, говедата и козетите. Характерното за тази болест е, че се среща в отделни райони и предимно през пясиничния сезон. Главна роля в разпространението ѝ играят кърлежите от семейството Иксодиде. Пряко заразяване на животното от животно не става, а само посредством кърлежи или изкуствено чрез инжектиране на кръв.

Животновъдството в нашата страна и специално в нашия окръг понаса сериозни загуби от пироплазмозата. През 1963 година от нея са заболели 613 овце, 166 говеда и 25 кози. Умрели са съответно 63 овца, 10 говеда и 1 кон. Селскостопанството е разпространена болестта са Арбанаси, В. Търново, Беляковец, Балван, Дебелец, Пушево, Бяла черква, Сухидол, Върбовка, Церова кория, Златарица, Елена и други. Загубите се изразяват в смъртност и намалена продуктивност на животните, от разходи-

7 АМ, когато започва голямата дъжд, затваряйки пространствата Свищовско-беленска низина от север, се намират няколко скромни тухлени постройки. Те изглеждат може би така, защото в съседство с тях се издигат внушителните и красиви корпуси на сивооблято „царство“ на бетон — Завода за стоманобетонни елементи „Георги Терзиев“.

В тези малки постройки тути металното сърце на крайдунавския град.

С лещите от свищовската ТПК „Червена звезда“ се познават отговора, но никога досега не ми се беше случало да пиша за тях. Затова, когато тръгнах към техния метален цех изпитах известно смущение. Бях чунал, че някои наричат професията на тези хора „груба“, а хората с таква професия, като че ли обичат повече да работят, а по-малко да приказват за себе си.

Когато влязох в цеха, обая ме непривичната за мен топлина и мизансма на разтопен метал. Тук под сръчните ръце на десетки млади работници, облечени в сини износени дрехи, се раждаха някакви отливки. Спрях до един непознат младеж с голям рус перчем и го запитах на шега цо за парчетица са това.

„Перчема“ вдигна лицето си и две сини очи ме погледнаха: — Това... другарче, не са парчетици, ами корпуси на помпи и електромотори — и махна с ръка, сякаш искаше още да каже „Ти, братко, за първи път ли виждаш чужденски отливки“?

Сетне се засмя, смяна на

ХОРА И ЧУГУН

другаря си — висок младеж с артистично лице и му каза: — Тоя тука, много ти разбира тези работи, а?

На свой ред и аз се заех с въпроса: „Милашчице“?

— Я кажи, брат... каква ствена ли е пръстта, с която изготвяте отливките? Чувам съм, че тя има значение за качеството.

Перчемията този път не се засмя, последна ме сериозно и рече: — Абе, ти другарче, откъде си?

Тъкмо когато се канех да му открия тайната на моето посещение, някой ме удари по рамото: — Кольо, здравей бе, брат!

Обърнах се. Срегнах ме познати очи. Беше Иван Пангелов, мой някогашен другар. Той работи в кооперацията вече 15 години.

Заедно с него отидохме при бригадир, който обясни, че искам да напиша нещо за момчетата.

Когато малко по-късно бригадирът Димитър Тодоров Рачев — млад симпатичен човек, се яви при работниците и ги измоли да се съберат, разбрах с какво голямо уважение се отнасят те към него.

В съблекалнята работниците проявиха своето гостоприемство: почерпиха ме с диня. Седнахме край масата, на която имаше два шаха. На стената зад масата беше закачена малка снимка на група деца, оградена в красива рамка. Под снимката гримирова

детска ръка бе написала: „В чест на нашата дружба с леварската бригада, бореща се за звание „Бригада за комунистически труд“ I „б“ клас на училище „Миланович“.

— Това са нашите малки приятели! — усмихнато поясни бригадирът — Завързахме една хубава дружба, която ще се превърне в традиция. Те също имат нашата снимка...

Петнадесет години работи в леварната Рачев. Колективът очаква наскоро да бъде удостоен със звание „Бригада за комунистически труд“. Успехите на този колектив от около 30 човека се дължат преди всичко на голямото дружество, на високото съзнание, те работят по колективна норма. Провели са квалификацияционен курс и по-голямата част от работниците имат V и VI разряд. Дневникът на бригадата показва каква голяма крачка е направила тя в сравнение с миналата година. Миналата година планът бе изпълнен 64 дни предсрочно. Работниците са се заели да спазват тази традиция и сега. Бракът е сведен до минимум. ТПК „Червена звезда“ е кооперирана с троайските заводи „Елпром“ и „Машстрой“, като 80 на сто от продукцията на бригадата отива за износ.

— Това ни задължава много! — завърши разказа си бригадирът. — А в извънработното време, както виждате, спортуваме. Особено обичаме шах. Иван Ламбрев е хандбалист, Матей Реве играе

А през свободното време в шахмат-залата.

във футболния отбор на кооперацията, а Манол Живков е един от най-добрите ни шахматисти.

Когато запитах своя събседник, какво е средното трудово възнаграждение на човек от бригадата, бригадирът се позамисли, па добави: — 80—130 лева, но това не е най-важното. При нас парите се раздават без каснер.

— Как така? — учудихах се аз. — Парите получаваме от касиера на предприемачеството, а слага се ги тук на тази маса, заедно с ведомостта и всеки взема каквото му се полага... Досега, вече много месеци не ни се е случвало да излезе нито една стотинка! Така пестим време.

Сбогувах се с момчетата. Стисках на прощаване и ръка на бригадир, който е първият този колектив в едно истинско гнездо на дружба. Николай МИЛЧЕВ

ХОРАТА СТАНАХА ДРУГИ

Като че ли беше вчера, когато решиме да оформиме бригада, а не знаехме откъде да започнем, какво трябва да правим. В железолътията взел Г. Оряховица нямаше такива бригади и нямаше откъде да се почуим.

Първата задача, която си поставихме, беше рязко да подобрим своята производствена работа. Дадохме обещания за бързо и културно обслужване, упътвяване на каналите. По два пъти в месеца на всяка една от нас се правеха проверки от началника на АТЦ и резултатите се вписваха в дневниците, които започнахме да водим. Друга основна задача беше да не се допускат недоведени разговори и рекламации и то за цялата смяна. Всяка от нас се старае да помогне на колежката си, когато е в затруднение.

За да бъдем по-полезни за службата, започнахме изучаване на втора професия — телестик. Често се налага на някои от нас да работят като такива. Други обещаха да повишат образованието си.

При нас от доста време се работеше по почина на Смирнова. Тоя почин бе много подходящ. Но още по-подходящ за впоследствие стана починът на ловчани. Не всички бяха еднакво квалифицирани, затова нашите първенци започнаха да предават своя опит. Сядаха на работните места и там обясняваха особеностите на работата. След упорит труд дойдох

и добрите резултати.

Обаче, за да се сплоти колективът, трябваше много да се работи и по изменен съзнание на хората. С провеждането на редица мероприятия нашата хора свикнаха да живеят колективно, да се включват в обществен живот. Изнасяха се политинформации, колективно посещавахме кино и театър, естрада и концерти, колективно обсъждахме някои от гледания спектакли („Необикновен процес“ от М. Симова).

Имаме подвижна библиотека на самообслужване. Книгите са поставени на зреденост място. Всички сам си взема желаната книга и я вписва в специална тетрадка.

На едно профгрупово събрание беше поставен въпросът: членският внос на профорганизацията — да се плаща без каснер. Започнахме само пробно, а то вече година и половина плащаме все така. Само от началото се случваха заплатите да не излизат с 20-30 стотинки, но после вече касата излизаше винаги с точност.

Пред колектива на бригадата постоянно изникваха все нови и нови въпроси, на които трябва да се обърне нужно внимание. Един от тях бе чувстването на рождени дни. Най-напред искахме да изненадаме другарките Маринова и Илиева, като ги поздравим и им поднесем цветя. По тази проява се превърна в едно много мило тържество, че и ние

самите не знаем как стана това. После чествуванията на рождени дни и на сватби продължиха.

Една от нашите бригади бе избрала за свой патрон народната партизанка Димка Димитрова, паднала в борбата против фашизма. Но тази героиня стана като че ли патрон за цялата централа. Ние сме в постоянна връзка с родителите ѝ. Посещаваме ги в с. Самоводе. Заедно ходим на 2 юни на лобното място на героинята. Те идват при нас на по-големи празници, разказват ни за живота на своята дъщеря. Друг важен момент в живота ни е дружба с учениците от II „б“

клас при училище „Отец Паисий“ в Г. Оряховица.

Трудно е да се изредят всички неща от живота на нашата бригада, всичко онова, което спомага за подобряване на работата и сплотяване на колектива. При нас вече изобщо не става дума за каквото и да е нарушаване на трудовата дисциплина. Това ще рече, че от ден на ден съзнанието на хората расте. Те все повече доказват, че са достойни да живеят и работят в това велико време, когато се осъществяват мечтите на хилядите за по-добър живот.

Рорданка Н. АТАНАСОВА
ръководител на бригадата

С преизпълнен план

От няколко години при първа свинеферма на ТКЗС „Пробив“ — Овча могила работи като свинегледач Васил Първанов. Такива грижи полага при гледането на свинете-майки, че винаги е на първо място по изпълнението на плана.

През тази година до август свинегледачът Първанов има отгледани от свинете-майки

449 прасета при годишен план 396. Преизпълнението на годишния план е 53.

Три от свинете-майки за една година дадоха по 3 прасици. Изгледите са, че до края на годината преизпълнението на годишния план ще бъде още по-голямо.

П. Панчев

Работници от бригадата на ф-ка „Труд“ — гара Дебелец

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Дончо Нечев в консервна

фабрика

Нашият национален химн

ДЕСЕТИЛЕТНА хубава българска песен „Мила Родино“ се е посила от уста на уста, пали се е от малко и голямо. С нея е изразен възторгът от прелестите на нашата земя и любовта към Отечеството. Благодарение на възможностите поетичен текст и величавата мелодия „Мила Родино“ беше получила популярност на една от най-близките до българина и най-много пети песни.

Историята на „Мила Родино“ е твърде интересна. Тя напомня от известна степен създаването на „Марш-лезарта“.

„Мила Родино“ се ражда в момент на патриотичен изблик. Нейн автор е Цветан Радославов, роден през 1863 г. в Свищов, основен син на сподвижника на Г. С. Раковски Цветко Радославов и внук на възрожденския просветител Христан Павликов. Той е бил студент по философия във Виена. През 1885 година тръгва към родината си, за да вземе

участие във войната, от която последва присъединяването на Източна Румелия към Българското княжество. Пътът на параход по Дунав. На парахода, обладан от силни патриотични чувства към застрашеното отечество, той създава на един дъх текста и мелодията на „Мила Родино“. Въдновената песен, излята на парахода, бързо се разнася по българската земя. За пръв път тя е напечатана през 1895 г. в учебника по музика на известния тогава у нас чешки музикант, един от първите музикални дейтели след Освобождението Карел Махан. Запаметен на песента е бил в еднотлас, а припевът — в тригласна разработка. По-късно песента е хармонизирана от народния композитор Добри Христов.

Цветан Радославов е един от ранните самобитни дейтели на нашето музикално дело. Завършил философия с докторат, той е бил добър пианист. Автор е на няколко творби за пиано и на я-

колко песни. Вземал е живо участие в живота на народната опера и е превел на български либретата на оперите „Аида“ и „Лоенгрин“. Участвувал е и в дейността на първото българско читалище в Свищов. През 1891 г. написва патриотичната песен „Еничария“. Бил е учител по философия в Габрово, Русе и София. Цветан Радославов умира на 27 октомври 1931 година.

Сега, станала български национален химн, обогатена с ново съдържание, възпяваща борбите за народна свобода, дружбата ни със Съветския съюз и нашата героична Партия, тя ще се пее в най-тържествените минути. Ние ще я слушаме прави с почитта и обичта към нашата скъпа Родина, един от символите на която е тя.

Мила Родино,
ти си земен рай,
твоят хубост, твоят прелест,
ах, те нямам край!

Г. ГЕОРГИЕВ

НА ВНИМАНИЕТО на ДТП „Печатни произведения“

Пак старите опашки пред книжарниците, които виждаме в началото на всяка учебна година. Хората чакат с часове за най-необходимото — тетрадки, учебници.

ДТП „Печатни произведения“ за Нова година открива пандове за продажба на новогодишните подаръци. Хубаво, похвално! А какво пречи сега пак да има такива пандове. Най-основните помагат да се продават и в училищата.

Във Вишния педагогически институт има специалност, където се отгледат художници. Би следвало в книжарниците да има всички необходими материали за рисуване. Така трябва да бъде. Но тези материали се намират в специалните книжарници „Художник“ в София. Не е ли вече дошло времето да ги има и във Велико Търново?

Ще отговори на високите изисквания

От 3 до 25 септември ще се извършат записванията на учениците във Вечерната езикова школа във Велико Търново. Тя е създадена в града преди две години по образец на курсовете, които организира Комитетът за културни връзки с чужбина в София. Тя ползва и техните учебници и учебни програми. В школата се записват ученици от I до XI клас и деца от предучилищна възраст. Те изучават един от петте езика: руски, френски, немски, английски и италиански. Съобразно възрастта и степента (за всяка година ще изучават езика) кандидатите се разделят на групи по 16 човека.

Методите на обучението се определят от целите, които си поставя школата — усвояването предимно на говоримия език. Работи се, че не бъде застъпена и писмената реч, макар и в по-малка степен. За разлика от училище, с цел създаване на по-голяма свобода на участие и активност у учениците, писмени оценки на техните отговори не се поставят. В края на годината, обаче, се дава документ, който служи за записване в по-горна степен на школата.

Езикова школа разполага с богата материална база, необхо-

дима за обучението по чуждите езици. Тук се използват голямо количество магнетофони и други записи, картини, таблици и др. Изобщо най-новите технически средства намират широко място в разработката на учебния материал.

Преподавателите са много добре подготвени гимназисти учители, които владеят говоримия чужд език.

Миналата година посещаваха школата повече от 300 ученици. Среднаха се и някои трудности. Тъй като занятията се провеждат вечер от 18.30 часа, някои от учениците, които учат в следобедната смяна, закъсняваха, поради това че в училищата ги задържаха. Освен това сградата, в която протичаха занятията, не беше удобна за работа.

Тази година, обаче, занятията ще се провеждат в сградата на Втората политехническа гимназия, където условията са много подобри. Освен това тук се предвижда създаване единствен по рода си езиков кабинет.

Следователно Езикова школа вече може да отговори на високите изисквания.

А. АНЧЕВ

Нова книга за Христо Смирненски

Животът и делото на големите творци години наред възбуждат не само читателите. Те занимават и техните изследвачи. Понякога, както при Шекспир например, написаното за тях ми окръпва надминава по обем написаното от тях. За съжаление има случаи, когато някой творец незабавно е отминаван дълго време.

Появата на Смирненски на литературния хоризонт бе забелязана веднага. Но въпреки, че вече четири десетилетия неговите творби се четат и възбуждат, за поема на огнените гърми все още сравнително малко се пише.

Новата книга на Васил Колевски „Литературна критика за Христо Смирненски“ е посветена тъкмо на този въпрос. В нея той прави преглед на всичко написано за поета досега и го подлага на внимателен разбор. От този добросъвестен труд се вижда, как е лъкатушел пътят

на българската и отчасти на чуждестранната критическа мисъл при оценката на поета. Порецнат възторжено от Георги Бакалов и други свои съвременници-съвременници, той отначало е отминат с пренебрежително мълчание, а малко по-късно е получил естетско, по същността си класово отрицание от страна на буржоазната критика. В книгата е показано ясно безсилието на буржоазния печат — като се почне от писанията на вестниците около „Слово“ и се свърши с „гаубиния огън“ на „Златогор“ — да отречат или поне омаловажат делото на пролетарския поет.

Толкова по-странна е тенденцията, да се омаловажи или засенчи големият поет от страна на пролетарския печат.

Въпреки съпротивата на редакцията партийни литератори, господстващата „евосектантска върхушка в Партията“, водена от тесногърди догматични под-

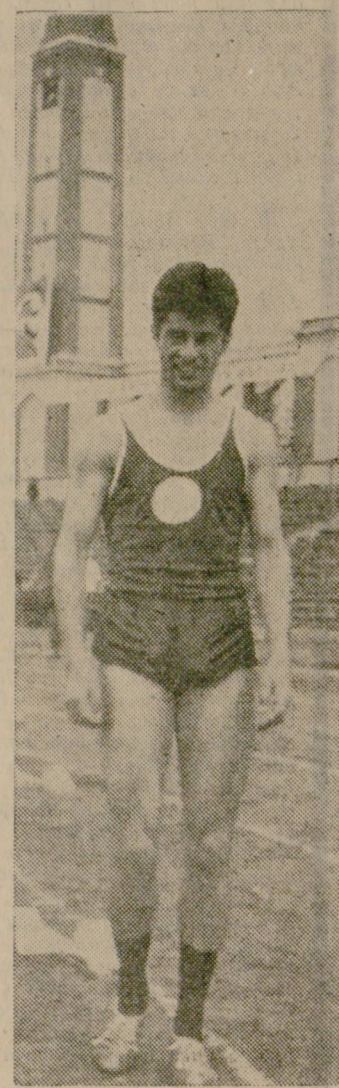
буди налага неzasлужена и неестествена забрана на неговото материално дело. В името на високите принципи започва безпринципен бой срещу най-яркото дарование на комунистическата литература дотогава. Но всичко това не може да помрачи сиянието на този голем талант.

Колевски се спира и на въпроса за наличието на символически режизит в творчеството на поета. Той справедливо отбелязва, че е „неправилна тенденцията... Смирненски да се изолира херметически от това напущамо на времето литературно течение“.

В заключение на своята книга авторът изказва интересни мисли за ролята на Смирненски за утвърждаването на социалистическия реализъм у нас, върху проблемите на социалистическия реализъм въобще.

Димчо Болярков

БОРБА Спорт СПОРТ Спорт

Пред новата учебна година в ДОСО

Повече от два месеца в Окръжната организация на ДОСО кипи творческо оживление — комитетите, клубовете, първичните организации се подготвят за новата учебна година. Най-рано ще започне тя по основната дисциплина — гражданска отбрана. Представители на Шабана на БЧК, на което бяха разглеждани указанията на ЦК на ДОСО и на началника на гражданската отбрана в окръга за новата учебна година.

В сравнение с миналата учебна година, сега планът по гражданска отбрана е по-голям, като

в учебните звена ще бъдат обхванати и несащите в производството лица — домакини, пенсионери и др.

Още през месец юли в Окръжния комитет на ДОСО бе организирано съвместно заседание с представители на Шабана на БЧК, на което бяха разглеждани указанията на ЦК на ДОСО и на началника на гражданската отбрана в окръга за новата учебна година.

Както в приетите планове-график, така и в указанията до комитетите и организациите на ДОСО, вниманието е насочено чувствително за подобряване качеството на учебния процес. Мерило за работата на всеки от ръководителите на учебните звена, на местните комитети на ДОСО и БЧК, ще бъде степента на практическото усвояване на материала, на уменията да се борави с индивидуалните и колективните средства за защита.

Вече минаха окръжните учебно-методически събрания с ръководителите по гражданска отбрана, а които освен досегашните старши ръководители, участваха и 140 нови преподаватели по гражданска отбрана. В осем районни методични събрания се подготвят и ръководители от съответните населени места в окръга. В новата учебна сграда на ДОСО във Велико Търново бе оборудван образцов учебен полигон, който бе предоставен на участниците в окръжните събрания.

В пълен ход е подготовката за обучението по останалите досюгски дисциплини, което ще започне на 1 ноември.

Ал. ГЕОРГИЕВ

ТАБЛИЦА

ЗА КЛАСИРАНЕ НА ОТБОРИТЕ В „Б“ ОКРЪЖНИ ГРУПИ КЪМ 15 СЕПТЕМВРИ

1. Писарево	5 16: 6 9	Беликовец	— Козаревац 4:2; Елени
2. Кисарево	5 16: 7 8	на — Константин 2:1; Върбица	
3. Вельковец	5 20:10 7	— П. Сеновец 1:0; Лисковец	—
4. П. Сеновец	5 11: 6 6	Орловец 8:2; Камен	— Кисарево 2:3;
5. Автопобедна			
Лисковец	5 16:11 6	1. Ресен	5 18: 5 8
6. Върбица	5 11:11 6	2. „Република“	—
7. Сашево	5 15:11 5	Свищов	5 13: 9 7
8. Николаево	5 12: 8 5	3. Бутото	5 11: 9 7
9. Козаревац	5 13:15 4	4. Вардим	5 10: 6 6
10. МТС гр. Елена	5 16:20 4	5. Г. Студена	5 9: 7 7
11. Константин	5 4:15 4	6. Аленково	5 12:10 6
12. Д. Оряховица	5 9:16 3	7. В. Сливово	5 9:11 6
13. Орловец	5 10:21 2	8. Вързулица	5 7:10 5
14. Камен	5 3:20 1	9. Сухиндол	5 10:12 4

РЕЗУЛТАТИ

Писарево — Сашево 2:1; Д. Оряховица — Николаево 2:1;

РЕЗУЛТАТИ

Б. Сливово — Димча 3:1; Република — Козаревац 6:2; Сухиндол — Бутото 1:2; Г. Студена — Вързулица 2:1; Вардим — Александарово 4:0; Аленково — Г. Липница 2:1; Ресен — Масларево 4:1.

ТАБЛИЦА

ЗА КЛАСИРАНЕ НА ОТБОРИТЕ В ЗОНА „ЯНТРА“ КЪМ 15 СЕПТЕМВРИ

„Орловец“	4 8: 4 7	„Академик“	4 14: 3 6
ДМЗ	4 6: 4 6	„Ан. Кънчев“	4 8: 6 5
„Г. Генев“	4 8: 5 5	„Черв. знаме“	4 2: 1 4
ЖП депо	4 8: 8 4	ДЗЗ	4 10: 7 3
„Локомотив“	3 5: 3 3	„Владислав“	4 4:13 3
„Раковски“	3 3: 4 2	„Вечер“	4 4: 9 2
Ц. Цанков	4 4: 9 2	„Левски“	4 3:10 2

РЕЗУЛТАТИ

ДЗЗ — „Владислав“ 5:0; „Червено знаме“ — „Локомотив“ 0:0; „Г. Генев“ — „Раковски“ 2:1; „Академик“ — „Левски“ 2:0; „Ц. Цанков“ — „Вечер“ 1:0; „А. Кънчев“ — ДМЗ 2:2; ЖП депо — „Орловец“ 1:1.

Нов национален рекорд

В железничарския турнир, организиран в Горна Оряховица в чест на 20-годишнината на социалистическата револю-

ция у нас, младият спортист Недялко Грозев постигна нов национален рекорд за юноши старша-възраст. Той пробегна 300 м за 36.6 секунди. Постигането е изравнен рекорд за мъже.

Това е резултатът от трудолюбия, старанието и отличните спринтерски качества на този надежден наш атлет.

А той е едва 18-годишен. За

ПЪРВИ СА ДОМАКИНИТЕ

При изключително голям интерес на 14. IX в с. Върбовка се състояха окръжните конни състезания — надпревкусване и конкур ипик с участието на състезатели от Върбовка, Патреп, Карасен, Джулоница, Батак, Овча могила и Павликени.

В надпревкусване на 1 600 м най-бърз беше Иван Стоянов с кобила София — с. Джулоница 2.04 мин., следван от Ганчо Николов — с. Овча могила, Кирил Георгиев — Павликени и други.

Оспорвана беше борбата на 2 400 м през храсти. Победителят Асен Тинчев от с. Върбовка излезе напред с голям аванс — 3.03 мин. Втори пристигна Янко Вачев — с. Патреп.

В конкур ипик лека категория — 1.10 м с 0 грешки най-

бързо измина пропастията Янко Вачев от с. Патреп.

В средна и тежка категория зрителище се удвояваха на отличната езда на своя съселания м. с. Иван Пързлов, който се класира пръв, следван от Янко Вачев.

В тежка категория отново се наложи майсторът на спорта Иван Гърванов.

В състезания, конкур ипик участваха и 14-годишният Цветан Хр. Георгиев с. Овча могила и 17-годишната Мариянка Вачкова — с. Карасен.

Отборно класиране: с. Върбовка — 82 т., с. Карасен — 46 т., с. Джулоница — 18 т. и др.

Състезанията преминаха при добър ред и организация.

Йордан Друмев

ТЕЖКИ ЗАГУБИ

Тревожни вести долетяха от с. Койнаре и Михайловград. И двата наши отбора — „Левски“ (Лясковец) и „Етър“ (В. Търново) в петия кръг на първенството на Северна „Б“ РФ играха като гости — „Левски“ със „Спартак“ в Койнаре, а „Етър“ със „Септемврийска слава“ в Михайловград. И двата отбора претърпяха тежки загуби — отстъпиха пред своите противници с по 0:3. И в двете срещи загубите са дошли в резултат на слаба, неорганизирана, плаха игра на нашите представители.

У хилядите любители на футбола в окръга законно възникна въпросът — докога ще губят нашите отбори на чужд терен? Не е ли време и към срещите навън да се подхожда с пълна мобилизация на силите? Да се замислят и състезатели и специалисти! Да се играе с чувство на отговорност за достойно представяне футбола във Великотърновски окръг!

— За нова година аз първи ще си взема и телевизор — заявява току-що дошлият и чул разговора ни Велишан.

— Не се знае да не те предпазя аз — „срязва“ го Наим.

— Това да се чува! Такива казиви да има! — „заглажда“ положението бащата и очите му се кълват в умиление и драгост молее гърдите му.

Чувам как тия хора откриват съзнателно си. Рашид усетил сладостта на не една похваля за децата си, но и хиляди прероди ги.

— Мойто дете един ден не отиде на училище. Аз съм на работа, жена ми също. Децата, заиграли се и не отидоха. Вечерта учителът дойде час тук, у нас, да разбере защо е отсъствувало. Душата ми се напъли — говори Наим.

— А преди кой ни счита за хора? Кой ни е търсил за училище? — не се сторила пак Рашид и вика: — Видиш ли? Те това е човекът сега. Това ни анилодиса. Живеем втори живот, истински живот!

Слушаш ли Или? Или е син на Наим. Чу ли думите на дадо си? Вие сте цястливци. Раснахте не по полните, а в детските градини. Вие не сте надничали вечер през вратата, за да видите не носят ли шепата брашно и в саничата си друсарувате с мечти какви да станете, как да навлезете с по-достойна професия в бъдещето. Нали така?

Или мълчи, но очите му говорят, че е така. Той мечтае да стане тракторист. Догодина щом завърши осми клас ще отиде в Машинотракторното училище в Сухиндол и сигурно ще стане добър тракторист. Нали, Наим? Или?

Бащата кимва с глава. Кимна и синът. И без думи двамата казват „Да!“ А старичите ту в последа на единия ту на другия, защото очите никога не лъжат. И отсича: — Ще стане, я! — и се радва, радва...

Илия МОНОВ

РАШИД не е дърво без корен. Скитничеството не го е водило за ръка от село на село. В Стамболово е роден и отрасъл, тук го сварили и старините му. Е, не може да се каже, че не е излизал от селото, но ей ги къде са Бяла черква, Михалици, Мусина, Дъс кот и Лесичери. На луга тютюн са едно от друго. Старата Гюладе кога с него, кога галам хлапо по селските порти за чаканка работна. Многобройна челяд имаха. Десет горла не се хранят лесно! Ден за ден прекарваха. Парче хляб не се е застигало у тях. Излезе Рашид сутрин и чак вечер ще го залаят кучетата. Носеше напурени розови и даващи за продаж. Кога какво изкара. Не се връщаше със самуни, разбира се, и триците са сгънели да утлят глада. Гюладе за колко ще замеси и ще метне тестото направо в огнището. Напука се „дрънзела“ като боса пъта, но де да го има всяка вечер. Казват гладни очи не застигат, „дънз“ чичко хоро не перне, Завиш. От нищо нещо прави ли се? Една ли нощ се върна с ядене и топъл „дрънзела“! Гладно кокошка пролетничава, като издрънзела.

Ех, дадо Рашид, де да е било само под твоята сламена кичица така! Ти знаеш добре Мастан Бахаров. Неог-

ерто тело малко ли беше? В дън земя отиде и времето, и телото му.

Седали сме в двора до лятната „резиденция“ на Рашид край градинката и приказваме. Като приказка звучи всичко това и за нас самите, а какво да кажат малките хубавелци Раши и Необи. Като две рисунки са те, така както са пременени, защото те ходят на гости при децата си Джамиле в град Левски. И слушат ли, слушат с отворени уста. Те не знаят нищо от

онова ереме и едва ли могат да си представят думите на дадо си, че щом запали в Бяла черква старата сламеница започва да капе. Може момчетата ми. Някога всичко зло можеше да ни стига.

— Абе то оегн да го горим нова. Да не се чува, а името му да не се поменува — проклана Гюладе, свила речете си пред гърди.

— Сега е друго — нарежда старият. — Децата изскокчаха. Взеха си хляба в ръцете. Задохна се. До едно са добри. Джамиле има къща — палат. Вътре — паркет, гардобири, спални, бюфети. Айше задомена в с. Изгрев, Никополско. И тя има нова къща, и всичко е уредено по ме-

рак. Очите ти да останат, душата ти да се наслади. Син и учи в Селскостопански техникум. Добре са с Фатме, и Атиже, и Елине. А на синовете ей им къщите — три таман, като три капки са. И стаи застлани с балатум, и радиограмофони ли не щеш у тях.

— Няма какво да се приказва — обажда се пак старата. — Всичко сме сънували, но това не. Рашид има земеделска пенсия. Синовете и снахите до една са на ра-

бота. Имане има сега. Ей тая стая, ела, ела да видиш, пълна е с жито. Ей тоя тапан, целият е с лански куклуруз.

— Зичеяса двамата ми братя — Велишан, който е гледат във фермата и Юнус, майстор към строителната бригада на стопанството, по-младша към 140 килограма захар, 300 купона за вино, 28 литра ракия — намесва се старият брат Наим.

Наим е закупил в яйцекооп — Павликени и е удостоен със званието „Най-добър в професията“. Ей на такия портрет го има, още звучат в ушите ми думите на съседа им Мастан.

пъти да чува похвалите или такива разговори между тях все ще му е приятно, все ще каже: „Те това е. Станахме хора и имаме и радост и гордост на хора.“

— Така ли е? Така е, я. На бялото черно не можеш да кажеш. Хубавото е хубаво. Можеш ли да си кривши душата? — пита и си отговаря старецът сам.

Дълго продължи разговора. Просто не ми се тръгнаше. Исках още и още да остана тук, да се порадвам на радостта си тия хора, да ме постоипи благодарността им към народната власт, към Партията, която ги издръжа от мизерията и ги очисти, и

И СЪРЦЕТО НА РАШИД СЕ РАДВА

В. „БОРБА“

Стр. 4, бр. 113, 18. IX. 1964 г.

21 301